

คำถาม เจ้าหน้าที่โอนสิทธิเรียกร้องให้บุคคลอื่นโดยสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องทำที่สำนักงานของผู้รับโอน หากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้แก่ผู้รับโอน จะถือว่ามูลคดีเกิดขึ้นที่ใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๔๓๐/๒๕๕๔ สัญญาว่าจ้างที่สร้างขึ้นระหว่างจำเลยกับห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ระบุว่าทำ ณ ที่ทำการของจำเลยที่อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลจังหวัดพล แม้ห้างดังกล่าวทำสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องค่าก่อสร้างตามสัญญาว่าจ้างให้แก่โจทก์ แต่โจทก์ก็เป็นเพียงผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องของห้างฯ ในอันที่จะบังคับชำระหนี้ตามมูลหนี้เดิมจากจำเลยแทนห้างฯ เมื่อสัญญาที่เป็นมูลหนี้ให้เกิดการโอนสิทธิเรียกร้อง เกิดขึ้น ณ ที่ทำการของจำเลย และจำเลยปฏิเสธไม่จ่ายเงินค่าก่อสร้างให้แก่โจทก์ ถือว่ามูลเหตุซึ่งเป็นที่มาแห่งการโต้แย้งสิทธิอันจะทำให้โจทก์มีอำนาจฟ้องเกิดขึ้น ณ ที่ทำการของจำเลยซึ่งอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดพล โจทก์จึงฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๔ (๑) ไม่ได้

คำถาม จำเลยมิได้ให้การต่อสู้เรื่องโจทก์ใช้สิทธิฟ้องคดีโดยไม่สุจริตไว้ในคำให้การ แต่ได้กล่าวอ้างไว้ในคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ ดังนี้ จำเลยจะอุทธรณ์ปัญหาดังกล่าวได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๑๒๙/๒๕๕๔ แม้ว่า ป.พ.พ. มาตรา ๕ จะบัญญัติไว้ว่า “ในการใช้สิทธิแห่งตนก็ดี ในการชำระหนี้ก็ดี บุคคลทุกคนต้องกระทำโดยสุจริต” แต่มาตรา ๖ ก็ได้บัญญัติต่อไปว่า “ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต” โจทก์จึงได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานในกฎหมายดังกล่าวว่าโจทก์ใช้สิทธิฟ้องคดีโดยสุจริต จำเลยทั้งสองจะต้องให้การโดยแจ้งชัดว่าโจทก์ใช้สิทธิฟ้องคดีโดยไม่สุจริตอย่างไร เพื่อให้เป็นประเด็นข้อพิพาทในคำให้การจึงจะนำสืบหรือยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นอุทธรณ์ฎีกาเพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานในกฎหมายดังกล่าวได้ เมื่อจำเลยทั้งสองมิได้ให้การต่อสู้ในเรื่องโจทก์ใช้สิทธิฟ้องคดีโดยไม่สุจริตไว้ในคำให้การ แม้จำเลยทั้งสองจะได้กล่าวอ้างไว้ในคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ แต่ไม่ใช่คำให้การจึงไม่ก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาท

แม้ว่าปัญหาเรื่องเอกสารใดเป็นตราสารอันต้องปิดอากรแสตมป์บริบูรณ์ตาม ป.ระฎากร จะเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนและคู่ความมีสิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้แม้จะไม่ได้ยกขึ้นกล่าวในศาลชั้นต้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๕ วรรคสอง แต่ตามสัญญากู้เงินมีการปิดอากรแสตมป์และประทับตราค่าอากรแสตมป์ซึ่งเป็นวันทำสัญญากู้ยืมดังกล่าวโดยครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว ส่วนหนังสือต่ออายุสัญญากู้เงินเป็นส่วนหนึ่งของสัญญากู้ยืมฉบับเดิมและไม่ใช้ตราสารที่จะต้องปิดอากรแสตมป์ตาม ป.ระฎากร จึงรับฟังสัญญากู้เงินและหนังสือต่ออายุสัญญากู้เงินเป็นพยานหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินได้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำถาม ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์และผู้เสียหายยื่นคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑ จะอุทธรณ์ฎีกาข้อเท็จจริงในส่วนแพ่งได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๐๓๖/๒๕๕๔ ในคดีตามคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๔/๑ วรรคหนึ่ง เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษาขึ้นให้

จำเลยขอใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสียหายเป็นเงิน ๑๗๙,๐๐๐ บาท จำเลยฎีกาว่า จำเลยต้องรับผิดชอบไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท จำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาในคดีส่วนแบ่งจึงไม่เกินสองแสนบาท ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๐ ฎีกาของจำเลยเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ เป็นฎีกาในข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว

คำถาม ฟ้องขอให้ลงโทษในความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา ทางพิจารณาได้ความว่าเป็นความผิดฐานกระทำอนาจาร ศาลลงโทษได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๐๖๕/๒๕๕๕ จำเลยใช้กำลังประทุษร้ายกดตัวผู้เสียหายลงกับพื้น ใช้มือขกที่บริเวณท้องและปากของผู้เสียหาย แล้วจำเลยฉีกกระชากกระโปรงของผู้เสียหายจนขาด ผู้เสียหายร้องให้คนช่วยและมีผู้เข้าช่วยเหลือลักษณะการกระทำของจำเลยยังไม่อยู่ในวิสัยที่จำเลยจะกระทำชำเราผู้เสียหายได้ จึงไม่เป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา แม้จำเลยให้การรับสารภาพก็ลงโทษจำเลยไม่ได้ แต่การกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นความผิดฐานกระทำอนาจารผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ อันเป็นความผิดที่รวมการกระทำตามที่โจทก์ฟ้องอยู่ด้วย ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยตามความที่พิจารณาได้ความตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย ได้

คำถาม คดีอาญาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ คู่ความจะฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายได้หรือไม่

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี โจทก์จะฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๑๑๓/๒๕๕๔ ความผิดข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐

ความผิดข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยทรามานหรือโดยกระทำทารุณโหดร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๕) ประกอบมาตรา ๖๕ วรรคสอง ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้โจทก์ร่วมทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ที่โจทก์ร่วมทั้งสองฎีกาว่าพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองฟังได้ว่าจำเลยมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนด้วย และขณะกระทำผิดจำเลยมีสติสามารถรู้ผิดชอบชั่วดีสมควรพิพากษาให้ประหารชีวิตจำเลยสถานเดียว เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงต้องห้ามมิให้โจทก์ร่วมทั้งสองฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ